

Kapitel 3 Mullvadar kan inte flyga

Det var natt. Stjärnorna lyste över slätten.

- Berätta för mig om stjärnorna, sa mullvaden.

Mullvaden var nästan blind. Tigern berättade för honom om olika stjärnbilder.

- Det finns lika många stjärnor som det finns sandkorn på en strand, sa Tigern. När en stjärna faller, får man önska sig något.
- Säg till mig när en stjärna faller! sa mullvaden. Jag har bara en önskan: Jag vill lära mig att flyga.

Mullvaden höll upp sina framben. De såg ut som små spadar.

- Jag kan bara gräva, sa han.

Mullvaden berättade om sina gånger nere i jorden.

- På sommaren går det lätt att gräva. Men våren är ändå bäst, när snön har smält och man får kasta upp sin första hög, sa mullvaden.
- Jag vill också flyga, sa han. Varför fick jag inte vingar i stället?
- Man kan inte välja, sa Tigern. Somliga blir katter, andra blir mullvadar eller flyttfåglar.
- Ibland landar flyttfåglarna här på ängen, sa mullvaden. De kommer från Afrika eller Spanien och säger att de är på väg till myrar och sjöar långt uppe i Lappland. Jag vill också dit.

Tigern berättade om de stora skogarna där hemma. Han förklarade att myrarna i Norrland är lika stora som slätterna i Skåne.

- Kan jag få följa med dig? frågade mullvaden.

Alla vill visst följa med mig, tänkte Tigern. Först en kattflicka och nu en mullvad. Varför är de inte nöjda? Varför vill de vara någon annanstans?

- Jag fattar att jag inte kan följa med, suckade mullvaden. Jag stannar här och gräver.